

Ami nem az értelem szerint való... Az Rút.!

(Válasz Bartha Antalnak a budapesti
TÖRTÉNELMI SZEMLEBEN megjelent
— azonos című — cikkére. 1978. 1. szám.)

Értésére adom kezdetként Dr. Bartha Antal hivatásos történész uram azon véleményemet, mely szerint teljesen egyet értek önnel a címként használt megállapításban. Válasziratomnak ez lesz a vezérfonala.

* Legelőször talán beszéljünk az Ön történelem-szemléletéről. Ön a "marxista történelemszemléletnek" nevezett politikai irányzat képviselője, melynek értelmében a magyarságot nemcsak nyelvileg, hanem történelmi kiértékelésekkel is a finnugor népektől származtatják. Ennek a "hivatalos megállapításnak" a módszerei azonban tudományosnak nem nevezhetők. Ugyanis:

1.) A magyarul rosszul beszélő BUDENZ által alapított és kiépített finnugor-magyar nyelvészet csaknem 2000 magyar szóról állította, hogy a **finnugor ősnyelvből** származik.

2.) Ennek a hatalmas szóegyezésnek alapján

a finnugor-magyar közös történelem hipotézise is megszületett.

Önök ma e két hipotézisből valóságot gyártottak annak ellenére, hogy

a.) a magyar népnek semmiféle közös történelmi múltja az u. n. finnugor népekkel nincs. Egyetlenegy hiteles és bizonyított történelmi adatot erről az állítólagos együttélésről a finnugor és marxista történelem-szemlélet felmutatni nem tud. Minden csak "gondolom"-szerű feltevés, melyet Önök mindenáron a köztudatba akarnak vinni.

b.) Hajdú Péter a "Finnugor Népek és Nyelvek" c. könyvében megállapítja, hogy a finnugor ősnyelvet nem ismerjük. Semmiféle írott emlékekkel erre vontakozólag nem rendelkezünk és csak az áll módunkban, hogy

"a nyelvtudomány eredményeit felhasználva próbáljunk rekonstruálni egy hipotetikus finnugor alapnyelvi szöveget." (101 old.)

Ha nincs alapnyelvi nyelvemlék, csak **hipotézis**, akkor az egész együttélési teória valóban csak egy fikció és **nem az értelem szerint való, tehát rút.**

Ismétlem, hogy ez az egész együttélési és egynyelvi hipotézis Budenz 2000 szavára épült. Ugyanakkor azonban ugyanez a Hajdú Péter Budenz finnugor nyelvészetéről és erről a 2000 szóról azt írja:

"ilyen körülmények között nem meglepő, hogy megállapításaiból sokat már nem vallunk

magunkénak". (Uráli Nyelvrokaink. Bp. 1978. 15. old.)

Ha közelebbről megnézzük, hogy mi is az a "sok", amit Budenztól Hajdú "ma nem vall magáénak" — rájövünk arra, hogy ez a "sok" valóban "iszonyú sok" a nyelvészetben, mert annyit jelent, hogy a Budenz általi finnugor együttélés rokonsági szavainak **75%-a** értékét veszítette. Tehát a 2000 azonos szóból maradt **500**, melyből még mindig "sok" erősen vitatott.

A logikus eredmény tehát az, hogy a finnugor származási elmélet nyelvészeti "bizonyítékainak" **75%-a elesik a hipotézisből.** így minden, ami ebből a nyelvészarmaztatási hipotézisből ered — **75%-al kevesebb.**

Elképzelető, hogy az "értelem szerint" micsoda kevéske anyag marad a közös együttélés állítólagos és feltételezett történelmére is.

Itt aztán megint csak idéznem kell megállapítását, mert ennek a "kevésnek" erőszakal való fenntartása sem az értelem szerint való, tehát ez is rút.

Viszont fenntartják és minden más irányú történelem kutatást **diletantizmusnak** minősítene, mely a "magyar őstörténet délibábjait kergeti Közelkeleten". A Közelkeleti vonatkozások így tehát ki vannak zárva a kutatási lehetőségekből.

Nem veszi észre Dr. Bartha, hogy itt megint

van valami, ami szintén "nem az értelem szerint való...?" Ugyanis a megnevezett értekezése a "Történelmi Szemlében" nem történelmi szakmunka, hanem tiltakozás a Magyarság déli irányú származáskutatásának megkezdése ellen. E tiltakozásban azonban elhagy minden szakérvet és kiegészíti azt azon magán véleményével, mely szerint a készülő "Tíz-kötetes Magyar Történet" azon hiányát, amellyel "nem vesz részt az esetleges sumir-magyar nyelvrokonságon alapuló történelmünk kutatásában" kipótolni nem óhajtja és — mint mondja a megnevezett értekezésében:

"a bővítés szükségességét nem látom be, illet nem tervezek, mert hatalmas optikai csalódást okoznék vele."

Sokat gondolkoztam ezen a megállapításon és kb. így: . . .Dr. Bartha ellenzi a sumir-magyar eredetkérdés tudományos kutatásának tehetőségét. Ezt azért teszi, mert azt "repülni nem tudó csodakacsának" minősíti. Nyilván é meggyőződése indítja arra, hogy a "Tíz-kötetes Magyar Történelem" sumir-magyar vonatkozásai "bővítésének szükségességét" nem tartja időszerűnek — mert szerinte ilyen származáskutatás eredményre nem vezet. Viszont írásából az érthető, ha mégis tervezne illet — hatalmas optikai csalódást okozna Vele. Ki érti ezt...?

Talán értsük úgy, ha Dr. Bartha mégis

foglalkozna a sumir-magyar származás ada-taival — a talált eredmények nem várt meg-lepetést okoznának a finnugor történelem-szemléletet művelők közöt s az valóban "op-tikai csalódás" lenne, hogy a "csoda kacsá" mégis tud repülni. . . ?

Ismét meg kell állapítani, hogy Dr. Bartha ezen eszmefuttatása megint Nem Értelem Szerint Való. (Ezt a kifejezést a következők-ben csak így fogom rövidíteni: N.É.SZ.V.)

Mint történész a továbbiakban leszögezi "alapelvét" így:

"a történelem kutatója csak azt ismerheti meg, amiről a történet üzenetet hagyott hátra. Az üzenet minősége pedig a levonható következtetések minőségét szabja meg. Korhű adatsorok hiányában, vagy ambivalens ada-tok birtokában, feltevések és ötletek keresik a megoldásokat. Ezek értékes gondolati ered-mények, de nem bizonyítékok. A bizonyíték nehéz fajsúlyú fogalom, az őstörténetben rit-kább vendég, mint a fehér holló. Érthetővé kell tennünk őstörténetünket olyan fokon, amilyen-en a legújabb korok történetét ismerjük, soha meg nem ismerhetjük."

Gondolkodjunk és használjuk a logikát.

Dr. Bartha csak és kizárólag a "finnugor" történelemszemléletben jártas és a Magyar-ság őstörténelmét ebben a "finnugor" vonat-kozású térben kereste és keresi. Írásaiban beszél a "finnugor őshazáról", a magyar nép

innen való eredetéről és ezt annyira biztosnak állította eddig, hogy minden más irányú történelemszemléletet, vagy adat-kutatást "dilettantizmusnak", "beteges tünetnek" és a sumir-magyar származási lehetőség történelmének kutatását már "nemzetfelforgató működésnek" említi, amikor azt állítja a megnevezett cikkében, hogy azok a magyarországi szimpatizánsok, akik szívesen foglalkoznának a déli irányú történelmi kutatásokkal veszedelmesek, mert — mint írja — "számukra a sumir fikció frissítő tápanyag reakciós érzelmeik élesztéséhez".

(Talán mégsem szabadna ennyi roszakarattal megemlékezni azokról a Nemzettestvékekről, akik eddig "mertek" ebben az ügyben nyilatkozni és cikkeket írni. Különösképpen nem szabadna ezt egy "történésznek" írni, mert ha ilyen szörnyű vádakot szór a "más" történelemszemlélet kutatóira, nyilvánvalóan azt mutatja ki, hogy nem történész, hanem politikus.)

Annyira a saját "finnugor" történelemszemléletét követi tehát ez a Dr. Bartha "történész", hogy más gyakorlatának helyet nem ad és maga sem érdeklődik a "másirányú" történelmi adatokról. Szerinte a "finnugor" történelemszemlélet az üdvös és helyénvaló.

Nincs nekünk semmi ellenvetésünk erre, mert a szabad világban élünk és hozzá vagyunk szokva, hogy mindenki azt végzi,

tanulja, kutatja és írja, amit akar. Acceptáljuk Dr. Barthát a "finnugor" világában.

De a fenti "alaptételéből" a logika mégiscsak azt állapítja meg, hogy az ő "finnugor történelmi birodalmában"

a finnugor "történés" üzenetet nem hagyott,

korhú adatsorok is hiányoznak és feltevések és ötletek útján keresik a bizonyítást... viszont

a finnugor őstörténelemben a bizonyíték olyan, mint a "fehér holló."

Végül pedig elismeri, hogy a "finnugor őstörténelmünket soha meg nem ismerhetjük."

Kell-e szebb indokolás arra, hogy mégiscsak valahol "máshol" kell keresnünk "Őstörténetet" és abban az irányban, ahol a "történés üzenetet hagyott." Talán mégsem fogják az olvasók a sok sumir agyagtáblát, a magyarral azonos sumir-mahgar nyelvet, a magyararcú "Gudea" szobrokat, az "URI STANDARD" mozaik-ábrázolását fokossal, "gada"-ban, "subával", "szürrel" ballagókat, az Ister-Gami 14 oroszlán sumir vonatkozásait "fikciónak" minősíteni...? Talán mégiscsak minősíthetők lennének valami "üzenet-féleségnek" ezek a hagyatékok — különösen pedig még akkor és jobban, mert a magyar néphitben gyökerező magyar lelkiség is annyi hasonlóságot mutat az égre néző sumir-mah-

gar néppel. Talán azért is és még jobban meg kellene érteni azt az "üzenetet", hisz a sumir-mahgar édes anyanyelvünknek mindazon szava, mely ezt a lelkiséget sugározza, ellentállt az évezredek változásainak, befolyásainak és erőszakának. Így találjuk meg ebben az ősi nyelvben — a szavak jelentésében és inverziójában magát a teremtés történetét. Mert "miképpen a mennyben — úgy a földön is" létezik és az "Ister-Gami Oroszlánok Titka" c. könyvemben kimutatom, hogy ez a két dolog úgy viszonylik egymáshoz, mint a valóság és tükörképe. Véletlennek tehát semmiképpen sem nevezhető az, hogy pl. ősi sumir-mahgar nyelvünkben az Istentől jött élet neve **TIN**. (L. 465) Ennek földi tükörképe **NIT** (L. 211) . . . mai nyelvünkön **NYIT** — mely "életet adni, nemzeni" jelentésű, hisz a virág is **NYIT**, az asszony is **NYIT**, amikor életet akar nemzeni. Nem tudok mindent ide írni, csak nagyon fontosnak szeretném feltüntetni a sumir-mahgar "TÖRTÉNESEK" üzeneteinek a felismerését. Ugyanis ezekből az "üzenetekből" annyi van, hogy véletlennek talán mégsem lehet minősíteni. Valószínűleg hasonlókra gondoltak a magyarországi jóakarató kutatók, amikor "tudatformáló erőnek" vélték felismerni az emigráció történelemszemléletét.

Viszont Dr. Bartha erre azt írja, hogy: "a szemlélet fogalmának a helyzetre **nem illő**

alkalmazását érkelem".

Tehát az emigrációba szakadt Padányik és Bobulák hiába szerezték meg a "történelem-tudományok doktora" című titulust. Dr. Bartha nem engedi meg, hogy történelmi bizonyítékaik és adataik megkapják a szokásos "szemlélet" elnevezést. Ez az eljárás valóban RÜT. . . és N.E.SZ.V.

Mi — a szabad földön dolgozó egyetemi tanárok és akadémikusok — nem tudjuk megérteni ezeket a "kirekesztő" kifejezéseket, amivel pityipalkó szintre akarja sülyeszteni a magyarországi "marxista és finnugor" történelem szemlélet és annak egyik képviselője — Dr. Bartha Antal — azokat a diplomás szakembereket, akik a nem magyar egyetemek és tudományos intézetek által megbecsült személyiségek. (Bobula Idát a Smithsonian Institut kérte fel arra, hogy számoljon be az évi értesítőben a "sumir technológiáról". Ugyanígy Padányi is hasonló megbecsülésben részesült az ausztráliai tudományos körök részéről.)

Hogyan lehet ezeknek a "történelemszemléletét" kifigurázni és lekicsinyelni csupán csak azért, mert politikai álláspontjuk nem marxista és történelem-tudományuk nem helyesli a hipotetikus megállapításokkal teli és nyelvi hipotézisre felépített származtatás "finnugor" történelemszemléletét. Mi is történe a többi tudományágban, ha ilyen "ön-

hatalmú és erőszakos" felfogással például kijelentené a fizikusok egyik csoportja, (mondjuk a nyugati nem kommunista világhoz tartozók) — hogy a Szovjetunió fizikusai nem foglalkozhatnak a pozitív mágneses terek erőhatásaival, csak a negatívval. De ha mégis foglalkoznak, akkor "reakciós" elemeknek lesznek minősítve. Körülbelül ilyen hazai finnugoros és marxista történészek és nyelvészek elitélő véleményének azon indítéka, amellyel illetnek minden szándékot, ami a Magyarság származáskutatását Dél felé — Suméria felé terelni igyekszik.

Erre most már véglegesen azt kell mondani, hogy **EZ IS RÚT** és **N.É.SZ.V.**

Amit aggodalommal nézek, az tulajdonképpen nem Dr. Bartha tudományosnak egyáltalában nem nevezhető kifejezései ("reakciós, dilettantizmus, beteges tünetek, reklámfogás a magyar őstörténet suméros rögeszméje, reakciós aktual politikai vélemények terjesztése" stb.) — hanem az a valóság, hogy egy olyan értekezés, mely semmiféle történelemtudományt nem tartalmaz, hanem lényege a lekicsinylő személyeskedés azokkal szemben, akik igyekeznek összegyűjteni, leírni és közkézre adni a magyarság származására vonatkozó történelmi adatokat — egyáltalában megjelenhetett a Magyar Történelmi Szemlében. Ugyanis — szerény véleményünk szerint — ennek az

Írásnak valamelyik politikai lapban, vagy szemlében kellett volna inkább közkézre kerülnie. Ha azonban megnézzük, hogy mi lehetett a célja — a személyeskedésen és a tudománykivülség otromba szavainak használatán kívül — azt hiszem igazam van abban, hogy ez az írás sem az emberiség sem a magyar történelem tudományát előbbre nem vitte. Sőt — inkább azt mondhatjuk, hogy a destruktív irányzatával azt hátráltatja.

Konkrét példának a következő kitételét idézem:

"szárnyakat kap a dilettantizmus és a magyar őstörténet délibábjait kergeti Közel-Keleten. Holott az ottani országok őstörténetének semmi közvetlen kapcsolata a magyar őstörténettel nincs."

Nem hihetetlen, hogy ekkora valótlanság egy történész szájából hangzik el? Függetlenül attól, hogy még magyar is hozzá. Anatólia és a Kaukázus nem tartozik a Közel-Kelethez...? SUBAR-TU nem ott van...? Hát miért hívja a "bíborban született" Árpád népét "sabartoi-asphaloi"-nak?...? Hiszen az ALSÓ ZAB folyót, a Tigris egyik mellékfolyóját, hívják **ZAB el ASPHAL-nak**, ahol nyilván az "asphal" jelenti az "alsót". Ha elhagyjuk a görög végződéseket **SABARTO ASPHAL** kifejezést kapunk, ami az előbbieket szerint **ALSÓ SUBARTU-t** jelent, mely rög-

tön földrajzilag felderíti Árpád népének származását. Nem kell ahhoz magyarnak lenni, hogy a szabiroknak magyarba átmenő történetét megtalálja, mert ugye Artamonov sem magyar és magyarul se tud, de ékesen beszámol a kaukázusi Szabináról és a magyarokról is. ("A Kazárok Története" c. munkájában.)

Gosztonyi Kálmán sorbonne-i tanár pedig így magyarázza:

"A magyarok a IX. században a Don és Meotisz mellékén laknak. Régi nevük Konstantinnál, görög végzőkkel: SABARTOI ASPHALOI. E név a Kubán melletti szabir népre... és egy SUBARTU és SUBIR nevezetű, évezredek előtti, mezopotámiai lakóhelyükre utal melyet őshajdan el kellett hagyniok." (A Kazár Anyanemzet Birodalma és Nyelve" c. munkájából átvéve.)

Hogyan lehet azt állítani ilyen adatok birtokában, hogy "a Közel-Keleti országok őstörténetének semmi kapcsolata a magyar őstörténettel nincs", miként Dr. Bartha igyekszik olvasóit így félrevezetni...?

Hát az i. e. 263. évtől kezdődőleg még 500 éven át létező és a Római Birodalom egyetlen egyenrangú ellenfelének nyivánított Pártos Birodalom története sem tartozik a magyar őstörténetbe...? Hisz ez a Pártos Birodalom csaknem egész Közel Keletet uralta és van irott, nyugati forrásunk a Kr. utáni X. szá-

zadból, mely a magyarokat ötször **nevezi** pártosoknak. (MODUS OTTINC — Ebért: Überlieferungen. Dresden, 1826, 8. I. kötet 81-82 oldalakon.)

Ezeknek az adatoknak a negligálása annak az általános hiedelemnek lesz a forrása, mely szerint a valóságos magyar őstörténet elferdítése a tulajdonképpeni célja a finnugor történelem-szemléletet vallóknak és azért van a sok személyeskedés, leértékelés, csúfolódás és "nyelvöltögetés" a sumir-magyar ősiség bizonyítékai felé, hogy a lepocskondiázott "reakciósok" hiteles adatait ne kelljen történelmi igazságnak elismerni. Ez, **megint RÚT és N.É.SZ.V.**

Most már azt is meg kell említenem, hogy ebben a vak gyűlölködésben Bartha Antal annyira elveszítette a mértéket, hogy maga sem tudja mit akar. A Magyar Történelmi Szemlében a "repülni nem tudó sumir csodakacsát" (ez aztán valóban "történelmi értekezési" tárgy) összeköti megint a politikával mondva:

"Sajnálatos, amikor a magyar ("értsd alatta "finnugor". BJ. beszúrása.) őstörténetnek problematikus nyitott kérdései, nehezen ellenőrizhető vonatkozásai, (ez valóban így van a finnugor hipotetikus alapú történelem-szemléletben. Megint BJ. beszúrása.) és mindezeknél fogva fennforgó hiányos magyarázatok szinte kivédhetetlenül kerülnek

újkori mítoszok és a belőlük kisarjadó reakciós eszmék érveibe. E fejlemény jól ismert a leszerepelt turanizmus példáján."

A TURAN-nal foglalkozó adatokat tehát "reakciónak" minősíti és nem történelemnek.

Ugyanakkor azonban a budapesti "MAGYAR NYELV HETE" záróülésén — 1979. április 29-én — azt sürgeti, hogy "nyelv-tudományunk fordítson nagyobb figyelmet az IRANOLÓGIA és a semitológia felé."

Tekintve, hogy IRÁN és TURAN egybe tartoznak az őstörténetemben, ha az "irániizmus" tudománynak van minősítve — miért "reakció" a "turanizmus"...? Hiszen IRÁN és TURAN történelme megint úgy egybe tartozik, mint a valóság és tükörképe. Persze TURAN történelme a HUNOK nélkül el nem mondható — de ugyanakkor IRÁN is a HUN terjeszkedés területe.

Valószínűleg Bartha "történész" hun nélküli iranológiára gondolt.

Ez éppen úgy lehetetlen, mint turáni népek nélkül foglalkozni IRANOLÓGIÁVAL. Ha csak Fidruszi írásait vesszük alapul, mint történelmi adatot — feltétlen ki kell egészítenünk az embertani kiértékelésekkel, melynek értelmében turáni fajok ma is léteznek és az antropológia tananyagába tartoznak ilyen terminus technikus-al: "turáni fajúak" a Káspi Tengertől a Pamir és az Altáji fensígekig települők." (Henrié V. VALLOIS: Las 14

Razas Humanas. Ed. Universitaria Bs. As. 1964. 35. old.)

Iráni fajtát azonban a mai embertan "iráni" meghatározással — nem ismer. Hát ha van TURAN és van "turáni fajta" is, akkor — miért "reakció" a turanizmus...?

Kedves Dr. Bartha. Ez megint N.É.SZ.V. és — maga szerint — RÚT is ez.

De — ha megemlítettem a HUNOKAT, azt is meg kell mondanom, hogy a "marxista-finnugor történelem szemlélet" — ugye — nem ismeri el a hun-magyar azonosságot, de még a "folytonosság" számbajövetelének lehetőségét is elejti. Hát ha ilyen nem lehetséges, akkor miért laknak maguk ma is HUNGARIA-ban...? És honnan jön ennek az országnévnek a neve...? Nem a sumir-mahgar nyelv szabályai szerint írja le így maga is...? Vegyük csak sorra. HUN... az HUN. GAR... a Lábat szótár szerint "elárasz-tást" jelent. L. 597)... — I... sumir bir-tokrag. Az ékiratokon sokszor szerepel az UR városból valóság így UR-I. A szó végi "A" a kiemelés ragja, a határozott névelő.

HUN-GAR-I-A tehát a sumir-mahgar nyelven A HUN ÁRADAT-I értelmet kap, ami szabad fordításban HUN-ORSZÁGOT jelent. Hát miért ez a nevünk, ha semmi közünk nincsen a hunokhoz?

Nagyon jól tudom, hogy maga most Ligeti Lajosra fog hivatkozni, aki — szerény vele-

menyem szerint — csúffá tette ezzel az elmélettel az atyai örökségét. Ugyanis az öreg Ligeti — mint jó magyar csizmadia — rámás csizmákat rakott a nógrádi palócok lábaira. Fia azonban lehúzta a "huncsizmát" a magyarok lábáról és finnugor bocskorra! cserélte fel azt. (Itt bocsanatot kell kérnem az olvasótól, hogy — Barthához hasonlóan — én is személyeskedem — de a Ligeti Lajos iránt táplált szeretetemben való nagy család adja az indítékot ehhez. Szavaimat nem szabad sértésnek venni, mert azok inkább minősíthetők "familiáris kifejezésnek". Ugyanis én Ligeti Lajos térdén ülve tanultam meg az "egyszeregyet" is — jó hatvanegynéhány évvel ezelőtt — lévén Lajos, a balasgyarmati gimnázium büszkesége, nálunk a házitanító.)

Kérem az olvasót, hogy hagyjuk figyelmen kívül ezt a Ligeti Lajosra vonatkozó családi személyeskedést és állapítsuk meg együtt azt a valóságot, hogy az "iránilógiában igen sok turáni történelés hagyott méltó üzenetet". Említsük meg ide vonatkozóan a pontos adatú örmény történelést — Chorenei Mózes, aki — a ránk vonatkozó egyik legfontosabb történelés igaz üzenetét eképpen közli:

"hatvan évvel Sándor halála után a kusok földjén, Ariának Bahl városában a pártusokon a hős ARSZAK uralkodott."

Hogy ki volt ez a "hős Arszak", azt Sebeos

mondja meg nekünk nagyon értelmesen:

"Antiochus országlásának tizennegyedik évében a pártusok lerázták a macedónok igáját és az Eutaliták királyának fia lett királyuk, kinek nemsokára Kelet — Észak-Ázsia minden népei meghódoltak." (Sebeos: Heraclius történeléi. 1851. Konstantinápoly, 10. oldalon.)

Kelet- és Észak Ázsia minden népei közé beletartozik IRÁN is és TURÁN is, és az efitlita hun királyfi uralkodott mind a két területen.

A TURÁNIZMUS történelémtudománya tehát nem lehet "leszerepelt", hisz az iránológától el nem választható és igazságos történelélemírás nélküle az iránológiaiában nem ehetséges. Itt megint meg kell állapítani Dr. Bartha Írásában azt, hogy N.É.SZ.V. mert a tudományos "turánizmus" időszerű és Közékelet országainak őstörténeléte összekapcsolódik a magyar őstörténeléttel.

De a semitológia gyakorlatára is ösztönözi a magyar szakembereket. Vizsgáljuk hát meg a semitológia eddigi eredményeinek magyar őstörténeléti kapcsolatait.

Az "ŐSI GYÖKÉR" 1979. 4. számának 111. és köv. oldalain Arkay László munkatársunk számol be "Meglepő Eredmények" címmel, a ZSIDO LEXICON (Budapest, 1929) "MAGYAR HÉBER NYELVROKONSÁG" című fejezetének alapján, arról a "tizenöt"

kiváló magyar tudósról, akik — még a **sumir** táblák kiásása és **megfejtése előtt** — a magyar nyelv tökéletes ősi voltának tudatában, a nyelv kutatások útján keresték az őstörténelmi vonatkozásokat és így a héber-magyar rokonsági lehetőségeket is vizsgálták.

Végigtanulmányozva a Zsidó Lexiconban található 15 magyar tudós munkásságát és eredményeit — • nagyon érdekesen kerül felszínre, 15 oldalról nézve, az az egyetlen kiértékelés, hogy:

"a két nyelv — **héber és magyar — közül a magyar volt az "átadó" és a héber az "átvevő" nyelv."**

A sumir táblák anyagát nem ismerő tudósaink (1700-1850 között éltek) fenti kiértékelésének igazságát ma **két perdöntő adattal** tudjuk kiegészíteni. Nézzük meg — ismét együtt — mind a kettőt.

Az egyik: maga a Biblia. A háromnyelvű TARGUM, Jonathan ben Uziel munkája, mely forrása minden nyelvű mai Bibliának. Ennek segítségével állapíthatjuk meg a kor^kívánta módosítások bevezetését is. Így láthatjuk, hogy a ma használatos Ó-Szövetségi könyvek is "módosultak" azóta, mindenkor a héber nép politikai érdekének szolgálatában. Bemutatok egy minket érdeklő részletet, mely azt bizonyítja, hogy a Génesis (Mózes I. könyve) 16. rész 5. versének mai szövege nem egyezik az eredetivel. Az alábbiakban

közlöm a TARGUM héber és latin szövegét facsimileben. Az eredeti szöveg magyar fordítása így hangzik:

"Ne legyen **szükségünk HáGÁR fiaira, aki a Fáraó lánya, aki viszont azon Nimrudnak fia, aki titeket a tűzkemencébe vetett."**

A minket érdeklő és nagyon érdekes üzenete a bibliai történésnek az, hogy a "Hágár"-nak fordított héber "**HGR**" mint "**HUNGROE**" (HUNGAR) népnévként és nem személynévként szerepel a következő bibliai ordításokban:

- 1.) A WALTON féle BIBLIA SACRA POLIGLOTA-ban. (London 1657. III. kótet 218. — 83. Zsoltár. Krónikák Könyve V. 10., 19., 21.)
- 2.) BIBLIA HEBRAICA AMSTEALEDAMI 1715.

ולא נצטרך לבנהיה

דהנר בררת פיערה בר נמרוד דטלקר
לאחונא דנורא :

opus habemus filius Hagar filiz
Pharaonis filii Nimrod, qui pro-
jecit te in fornacem ignis

- 3.) BIBLIA HEBRAICA AUGSBURG 1680.

Ezek a régi és eredeti szövegű Bibliák tehát a HUNGAR népet már ismerik Ábrahám idejében, mint NIMRUD fiait és így ezek a hiteles adatok megerősítik a magyar néphitben élő NIMRUD ŐSAPÁNK közeli-Keleten való uralkodásának valóságát is, hiszen a Biblia mondja, melyet a judaike-

reszténység "Isten szavának" tanit és hisz.

Ha az "Isten szava" mondja így — talán Dr. Bartha is elhiszi, mert a Biblia talán mégsem nevezhető "tápanyagnak a reakciók érzelmek élesztéséhez" — hiszen a jelenlegi magyar kormányzat kulcspozícióiban ülő, rendelkező és uralkodó réteg nagyobb százaléka judai tagjainak ez a Szentkönyve.

A másik **perdöntő adatom**: a héber nyelv és kultúra eredetére vonatkozik. Ide segítségül hívom a nagyhirű semitológust — Cyrus H. GORDON-t (B.A., M.A.Ph.D.) — aki "The Common Background of Greek and Hebrew Civilizations" c. könyvében ékesen bizonyítja, hogy a

"hébernek a sumir-babilóni nyelvből és kultúrából sajátították ki mindazt, amit magukénak vallanak, a héber nyelvet is és a bibliai mitológiát is."

Vízzsakanyarodhatunk tehát munkatársunk — Arkay László — által bemutatott 15 régi magyar tudósunk héber-magyar nyelvi hasonlításaihoz és mai ismereteinkkel kiegészíthetjük e 15 tudósunknak két és fél évszázadon, töretlen vonalban vitt tudományos munkáját. Miután Cyrus Gordon felismertette velünk azt a valóságot, hogy a héber nyelv anyai vontakozásait sumir-babilonban kell keresnünk — annak a 15 kiváló tudósunknak, akiket az 1849 esztendőben elindult magyarelleses kultúrpolitika némitott el, a héber-

magyar nyelvhasznítási munkájába nyugodtan helyettesítsük be a "**héber**" szót annak anyanyelvi változatával — így: "**sumir-babiloni**" és máris itt áll előttünk mindaz, ami ellen a "marxista és finnugor történelem-szemlélet és nyelvészet" tiltakozik — a **sumir-babiloni-magyar nyelvazonosság valósága**. Tudatosan írom így "sumi-babilóni", hiszen a Magyarság szabir ága feltétlenül részt vett Hamurabi Babilonjának brutális nyelvcserejében, mert másként nem indokolhatók a magyar nyelvben hemzseggő "akkád szavak és képzők".

Itt van előttem Dr. Bartha közleménye és — milyen érdekes — most és ebben a pillanatban szemem arra a kitételére esett rá, amit így ír az emigrációban fakadó történelemszemléletről:

"Tárgyilagosságuk ritka pillanataiban az ő értelmükben is felötölhet, hogy belső huzakodásaiknak és propagandájuknak tárgya, a sumer eredet, oly távol áll a tudományos nyelvtörténeti hasonlításoktól és a magyar őstörténettől, mint Makó Jeruzsálemtől."

Hiszem, hogy a leirt tárgyilagossági adataim meg fogják győzni a kedves olvasót arról, hogy — talán még sincs olyan messze az a magyar Makó attól a Jeruzsálemtől, melyet nem a hébernek alapítottak és ősi nevén **HYEROSOLYMA** a neve. De minek mondjam Dr. Barthanak azt, hogy a nem marxista

és nem finnugor és nem is magyar, hanem az önzetlen tudósok humanisztikus történelemszemlélete megállapította, hogy a HUNOK már az i. e.-i. 1200 év körül a palesztinai parton nyargalnak és filiszteus-hunokat is emlegetik, akik uralkodóikat TURAN címmel illetik és ide tartoznak a magyarországi jászok is, akikről eddig nem sikerült megállapítani, hogy kitől és mikor tanultak magyarul.

Minek beszéljek erről Dr. Barthanak? Aki nem olvas, aki azt mondja, hogy történész és nem halad a korrallal, az éppenséggel elmaradt, mint, aki azt mondja, hogy "fizikus" de fogalma sincs az atomhasítás legújabb eredményeiről. Olyan tudóssal, aki nincs a tudományában "a jour" — azzal kár vitatkozni.

Most már talán be is fejezem mondani valómat, de nem tudom megtenni annak a hangsúlyozása nélkül, hogy megmondjam őszintén — nem tudom milyen célt akart Dr. Bartha Antal elérni ezzel a furcsa című írással. Ugyanis László Gyulával kezdi, aztán belemegy — nagy lendülettel — minden leszólásának, ami — szerinte — a "sumir eredet fikciója". Mindent, ami a dél felé mutató magyar eredetkutatást ösztönzi, azt "áltudományos légvárak építésének" és "beteges tüneteknek" nevezve. Azt a furcsa és érthetetlen kifejezést is használja, hogy a

"gyógyítás nem teljesen tartozik a történet-tudomány hatáskörébe". Itt megint van valami, ami **N.E.SZ.V.** Ugyanis vizsgáljuk meg a konkrét eseteket Milyen "betegség" tüneteinek véli Dr. Bartha azt, hogy Dr. Novotny a Tihanyi Apátság Alapítóleveleinek magyar szórványaiban sumir szövegeket lát. .. ?

Ide irok egy ilyen szöveget, melyet bemutattam a 29. Orientalista Világkongresszuson, Parisban — a Sorbonne-on összegyűlt és magyarul nem beszélő szumerológusoknak, akik azt sumirnak ismerték el és sumirul értették meg.

A latin fonetikával irt sumir szöveget a felső sor és annak helyes sumir formáját az alsó sor mutatja:

NE-WE-MA -AG-GU -C BAR-DU-OS
NUWU-MAH-AG-HU-U-KE-BAR-DU-US
ESE-UL-WE-K - ERE US ZEN -T
ESE-UL-WE-KE-GERE US ZIEN-TU
IE-LE -SE-U-C
GE-LEH-SE-U-KE

Mai magyar nyelvünkön így mondjuk: "NE I-MAD-JU-K BARDUS (földmives) OSEINK ERŐS SZENT JELESEIK(et)."

Ezt a bámulatos felfedezést "beteges tünetnek" csak egy valóban beteg mentalitású ember nevezheti, mert ha pl. a németeknek, vagy a zsidóknak birtokában lenne egy ilyen 5000 éves nyelvazonossági bizonyíték, már

az egész világsajtó tele lenne vele. (Láthatjuk pl. az EBLA-i Királyságról szóló ékiratok előzetes híreszteléseit, melyek a "legősibb semita nyelvről" beszélnek akkor, midőn a kiértékelések sumir — tehát aglutináló nyelvanyagot bizonyítanak és szó sincs "semita ősnyelvről".)

Ha az ember többször elolvassa Dr. Bartha értekezését — rájön arra, hogy Írásának összeállítása valóban "beteges tünetet" mutat. Már maga az a határozatlan módszer, ahogyan László Gyulával foglalkozik — olyan "üldözési mánia" féleség. Nem vehető ki világosan, hogy szidja-e, vagy dicséri, mert elégedetlen is vele és a végén azt írja, hogy "mint jelkép — követésre méltó."

Valószínűleg Dr. Bartha — ebben az "ideges állapotában" — saját magára is értette azt a kitételét, hogy a marxista történelemszemlélet által "beteges tünetnek" nyilvánított állapot és ilyen "beteges tünetű kutató" ezen "betegségnek nyilvánított állapotának" izolálása és gyógyítása "nem teljesen tartozik a történettudomány hatáskörébe."

Azt hiszem nem kell bővebben körülírnom azt a "hatáskört" ahova a nem marxista történelemszemléletűek "gyógyítása" — azaz felfogásuk "átváltoztatása" tartozik. Adott esetekből ismerjük ezt a "hatáskört". Eppen ezért kértük és kérjük mindazokat a magyar

testvéreket, akik a "nemes honszerelem által vezérelve" foglalkoztak eddig a magyarság déli irányú származási kutatásával, hogy függesszék fel kutató munkájukat. Ne foglalkozzanak sumir tudományokkal. Sem nyelvi sem történelmi vonalon. Kérjük, hogy az emigrációs kutatókkal szakítsanak meg minden kapcsolatot, mert ha nekünk véletlenül még imának is — soraikra innen választ nem adunk és megszakítottunk minden kapcsolatot az eddigi ismertekkel, mint Dr. Novotny, Dr. Zakar és Harry Gizella, hírlapokból és könyvekből ismert személyekkel.

Ugyanis annyian vagyunk itt a szabad világban, akik már érvényesítjük a sumir-magyar nyelvazonosság és származás valóságát, hogy már nincs szükségünk a hazai kutatók segítségére.

Önök már úgyis megtették azt, amit bírtak. Kutatási eredményeik már megjelentek nyomtatásban — most már nyugodtan élvezzék csak az "ezerszinű Magyarország" szépségeit. Foglalkozzanak inkább a Magyar Falu népével. Segítsék vissza a Magyar Parasztot — az egyiptomi írással PARA-SU-TU néven nevezett tudós földmivest — az ő megérdemelt méltóságába.

Megint elkanyarodtam a tárgytól — mert hiszen László Gyulával kapcsolatos — Bartha féle írást — akartam ismertetni. Itt a sok személyeskedés ping-pong labdáját követni

nem tudom. A lényeg, amit szerettem volna kivenni Dr. Bartha Írásából arra vonatkozna, hogy:

elismeri-e a "kettős honfoglalás történetét — vagy nem...?

Határozott választ erre vonatkozólag ugyan is nem adott. Nekem azért nagyon furcsa Dr. Barthanak ez a "László ellen éleskedő" írása, mert figyelemmel kísértem László Gyula régész tanár úr amerikai előadó útját. Minden előadásának hangszallagja hozzám pontosan beérkezett és azokból a Napfény világosságával megállapítható volt az a sajnálatos tény, hogy az a László Gyula, aki az emigrációs történelemszemlélet iránti szeretettel való bánásmódot hirdeti egyik oldalon — előadásai során bizonyosságot tett arról, hogy a "marxista történelemszemlélet hűségese támogatója". Egyetlen egyszer sem bizonyult előadó útján olyan "marxista szemléletű" paripának, aki valamelyik akadálynál (értsd alatta: a nekiszegedett kényes kérdésnél) bármilyen kis "kitörési" szándékot mutatott volna. Ellenkezőleg. Mindig be akarta terelni a hallgatóságot a "marxista szemlélet" berkeibe. Hogy ez mégsem sikerült neki — az az emigrációs történelemszemlélet sumir vonatkozási erejének és igazságának érdeme.

Igy — mi innen — a szabad világból úgy látjuk, hogy László Gyula azon "szeretettel-

jes" megnyilatkozásai, melyekkel Dr. Bartha kiélezett írásában elégedetlenül foglalkozik, nem annyira őszinték, mint inkább a kiadók által sugalmazott, propagandisztikus megnyilvánulások, annak érdekében, hogy az emigrációs körök vásárolják csak jó dollárokért a László féle könyveket. Mert ugye kell a dollár a hazai kiadóknak. Azért írom, hogy ezeket a "szeretetteljes" szavakat nem kell komolyan venni, mert ha László Gyula ezt komolyan és igazán értette volna, úgy előadó körútján is hangoztatta volna ugyanezt. De nem tette... és miért...? Mert szívvel-lélekkel a "marxista szemléletek" kiszolgálója.

A "kettős honfoglalás" azonban megmarad... és ez nem illik be a finnugorizmus hipotézisébe. Nem tudjuk másképpen megmagyarázni László Gyulának ezt a felfedezését, mint úgy, hogy a "vak tyúk is talál szemet". Bármennyire is követője a "marxista történelemszemléletnek" — a régészeti anyag kiértékelésének világánál, a tudós és kereső régész öröme tört fel belőle akkor, amikor rájött erre a valóságra.

Most fél kell vennem ismét a "Bartha módszer" és személyeskednem kell. Tudom, hogy ellenszenves az én tudományos működésem a "marxista történelemszemléletnek és nyelvtudománynak". László Gyulát is be kell sorolnom a velem szemben állók sokaságába

(hiszen előadó körútja alkalmával még azt is felhozta ellenem, hogy a neki irt "egyetlen" levelemben, amivel megküldtem neki a "Káldeától Ister-Gamig" c. — azóta közismert — munkámat, le mertem tegezni őt. Most utólag mentem magamat az öregebb kolléga jóhiszeműségével.)

Nem követem a "szemét-szemért, fogat-fogért" törvényt. így a "kettős honfoglalás" tárgyában nem szolgálom vissza László Gyula irántam kifejezett ellenszenvét hasonló kellemetlenkedéssel, hanem jóvá kell hagynom a "kettős honfoglalás" névvel illetett bizonyítékait akkoris, ha Ő azt csak "feltevésnek" minősíti. Ezt a jóváagyást pedig azért hirdetem így hírlapilag is, meri az Ister-Gami "tizennégy" oroszán mindegyikén megtalálható az oroszánok odafestésének és így az oroszános szentély építésének a dátuma, amit a csillagászat titkait jól ismerő ~~őnk~~ — a sumir földön és egyiptomban is jól ismert — precessziós kalendárium rejteki nyelzetén ábrázol ak a jelképen. Persze ezt csak az tudja megfejteni, aki ismeri hagyományait. Ezt is közlöm az "Ister-Gami Oroszánok Titka" c. könyvemben. Előreválónak elégséges lesz csupán annyi, hogy az építési dátum a jelkép szerint a Kr. u.-i **602.** esztendő. Ez az évszám megmagyarázza a "palmettás oszlopfőknek" és az "indás kapudíszítéseknek" a jelenlétét és építészetileg is

igazolják az eddig "avar-kornak" nevezett időből származó építményt. László Gyula "kettős honfoglalás" első történéseinek idejét tehát helyesen állapította meg a 602. év előtti "magyar és nem avar" beérkezésekre vonatkozólag.

Dr. Barthának üzenem — éppen erre vonatkozólag — hogy az IGAZSÁGOK hirdetése nem a "nemes honszerem egészséges állapotának", hanem a kutató tudós jellemességének és becsületességének a terméke. Ez a tétel minden tudósra érvényes, bármilyen nemzetiségű is legyen az.

Kérem Dr. Bartha történész urat, hogy fontolja meg jól e szavaimat, hiszen az igazságra való törekvés minden istenfiúságos ember lelkiismereti kötelessége. Az utolsó szó jogán pedig hálásan köszönöm, hogy a "sumir származás igazságának és módszerének szellemi forrásaként" a KÁLDEÁTOL ISTER-GAMI című munkámat nevezte meg. Az utókor majd megállapítja, hogy ki járt el helyesen. Maga-e — aki kipellengérezett — vagy én, aki le mertem írni azt, amit leírtam azzal a céllal, hogy a magyar gyermekek legyenek éppen olyan büszkék a magyarságukra, amilyenek a többi nemzet fiai is a saját nemzeti mivoltukban. Ugyanis ez az, amit nem értek meg a maguk "történelem-szemléletében", írásaikban nincs nemzeti szín. Hiába van nemzeti zászlójuk, nemzeti lelki-

ségük helyett egy érthetetlen "mea culpázás" vehető ki minden munkából, ami "magyar történelmet" hirdet. Mintha a "magyar" lenne a világ legbitangabb bűnöse, úgy irnak saját magukról s ha valaki azt meri hirdetni, hogy "egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók", azt rögtön "reakciós felfogatonak" bélyegezik. Én úgy hirdetem, hogy a

nemzeti öntudat nem politikai lényeg és nem is nemzeti sajátosság, hanem minden népnek — az egymás szeretésében és egymáshoz való szoros összetartozás érdekében kifejtett — családias érzése.

Természetesnek tartom tehát, hogy minden népségnél megtalálható, mely elhatározta, hogy nemzetet alkot és különválva, a saját országában lakik. Hát nem ennek érdekében küzködtek a zsidók...? nem a "nemzeti öntudattuk" tartja őket össze — akárhol is legyenek kszétszóródva...? Tehát miért nevezi a maguk "történelemszemlélete" politikai bűnösnek mindazt a "magyart", aki büszke akar lenni pl. a "kettős honfoglalásában résztvett őseire? Aki, mint — mondjuk "rövidfejű kun" — nem fogadja el a "hosszfejű voguloktól", a maguk "történelemszemlélete" által erőszakosan neki ítelt "hagyatékot", hanem Adyval így kiált fel:

*"Árpáddal jött, magyarul élt,
Anjouknál kopját nem törött,
Tán török elől megfutott*

*S hamar koldusra vetkőzött,
De érteni mindig tudott,
De magyarul mindig tudott
S tán tépetten és nem hősnőn,
De tisztán adott át a Jelennek
Engem az én őszámom."*

És miért kell mindent dicsérni, imádni és példaképként állítani — ami idegen...? A mai "magyar" művészeti, irodalmi és tudományos szemlék bővelkednek az idegen népekről szóló írásokban és nincs bennük semmisse, mely a saját értékeinket említené.

Micsoda "történelemszemlélet" az, mely az iskolákban nem tanítja a saját nemzetének a történelmét...? Van-e **mégeggy országa a világnak — a mai Magyarországon kívül — ahol a saját nemzeti történelem tanítása ki van rekesztve az iskolákból...?** Nincs Uram... és ezért maguk a felelősök elsősorban — a hivatásos történészek.

A "Magyar Nemzet" sirbatételének előkészületei ezek a rendelkezések. Nem véletlenek, hanem a Magyar Nemzet ellenségeinek intézkedései. De ennyit még a valóban magyarelles Ferenc József sem engedett meg magának... illetőleg szándéka volt, de az eltiprásban is élő magyar nemzeti öntudat hordozóinak ellánállásával — nem tudta ezt a szellemi genocídiumot végrehajtani.

A mai "marxista és finnugor történelemszemlélet" azonban elérte azt a "kulturfokot",

hogy a Magyar Nemzet fiainak kulturkiképzésében nincs benne a saját nemzeti múltjuk. Olyan ez Dr. Bartha, mint amikor a maga saját gyermeke elmegy maga mellett az utcán anélkül, hogy hederitene az apjára.

Ebben az állapotban most már villámként hullnak azon szavaim a magyar élet felhős egéből, melyeket maga idéz és én is ideirok mégegyszer azzal a hozzáadással, hogy

nem villám az, hanem a sűrű viharfelhőket is áttörő, életet adó Napsugár reménysége és ígérete — így:

"A Feltámadásban csak az otthoni magyar ifjúság ereje és az emigráció apostolainak szava a fontos. Az otthoni magyar ifjúság élni akarása, fajtisztaságra való törekvése — tehát, hogy magyar fiú magyar lányt vegyen el és a magyar lányok csak magyar fiúknak adják oda magukat — ez a jövőnk."

Hiába nevezi maga e szavaimat "kancsali eszmefuttatásnak" — ha maga magyar — tudat alatt éreznie kell, hogy csak így maradhat meg "magyarnak" a Magyar Nemzet.

És meg fog maradni — a ragyogószemű, magyarlelkű fiatalok akaratából!

Badiny Jós Ferenc

Hecho el depósito que establece la Ley 11.723

Libro de Edición Argentina

Se terminó de imprimir el día 10 de agosto de 1979 en la Imprenta HELVETIA, Vicente López 883, puilmes - Prov. de Buenos Aires.